

珠喜
กาพย์
ย่น
เรื่อง
เจ้าแก้ว
มณี
6

ฝั่งไทยคือ 蓬莱客 ฝัน
ถึงเจวียน แปด

คำนำ

ในที่สุด 'ไปมุกงามเหนือราชัน' ก็ดำเนินมาถึงเล่มจบแล้วนะคะ เป็นอย่างไรกันบ้าง หลังจากคู่มือคู่มือกับหลิเสวียนผู้พันฝ่ากันมา ทุกคนเริ่มเห็นปลายทางของเรื่องราวกันบ้างแล้วใช่ไหมคะ เพราะเวลานี้สงครามต่างๆ กับพวกทางเหนือก็กำลังสงบ แต่ชีวิตของผุ้และหลิเสวียนผู้ยังต้องดำเนินต่อไปค่ะ

ผุ้จะไปถึงตำแหน่งที่ตนปรารถนาหรือไม่ หลิเสวียนผู้จ้ดจำเรื่องราวในอดีตชาติได้แล้วจะทำอย่างไรต่อไป พวกขุนนางจะยอมให้หลิเสวียนผู้ขึ้นครองบัลลังก์ง่ายๆ หรือ ชีวิตในเมืองหลวงจะหวานชื่นหรือวุ่นวายแค่ไหน ไม่เพียงแค่นั้นยังมีการเล่าถึงความรักระหว่างจีนซีกับเจียงอี่ด้วยค่ะ นอกจากนี้เนื้อเรื่องหลักที่ว่าสนุกนำติดตามแล้ว ยังมีตอนพิเศษตามสไตล์ท่านเผิงไหลเค่อด้วย ถ้าหากผุ้ไม่สูญเสียบิดาไปไม่ต้องกลายเป็นตระกูลขุนนางต้องโทษ นางจะมีชีวิตในรูปแบบไหน หากอยากรู้เรื่องราวต่อแล้ว ไปร่วมติดตามกันได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

"จริงอยู่ข้าอยากเป็นสองเฮา ทว่าเพียงอยากเป็นสองเฮาของท่าน แต่ผู้เดียว...เป็นสองเฮาของอวี๋หลินเอ๋อร์เท่านั้น เพื่อข้าแล้ว ท่านลำบาก อีกลักนิดนะ...ได้หรือไม่"

นางขบริมผีปาก พาเรือนร่างปานหยกอ่อนบุปผานุ่มซบแนบกับอกเขา "ท่านปรารถนาเช่นไร ข้าล้วนรับปากท่าน ข้าจะปรนนิบัติท่านอย่างดี แน่แน่นอน..."

หลี่เสวียนตู่นึกถึง 'การปรนนิบัติ' ในม่านมุ้งของนาง กระตุกเส้นเอ็น ก็อ่อนระทวยทันตา อารมณ์คับข้องใจชั่วคราวก่อนล้วนโอบยิบจากไปทั้งที่ไร้ปีก

เขารู้สึกปากคอแห้งผาก ลูกกระเดือกเคลื่อนขยับหนึ่งหน กัดฟันข่มแรงแห่งปรารถนาที่ลุกโหมขึ้นในฉบับพลัน หันไปมองบุตรชายที่กำลังหลับสนิทอยู่บนเตียงแวบหนึ่ง แล้วจบริมผีปากขิดริมหูนางบ้าง เอ่ยด้วยเสียงแหบพร่าอันเปี่ยมเสน่ห์เย้ายวน "เอาเถิด ข้าจะยืนหยัดต่อไปแล้วกัน เพียงแต่ซูซู วันหน้าเจ้าอยากเป็นไทเฮา นั้นไม่มีทางเด็ดขาด รอจนวันหน้า ข้าเป็นไทซังหวง จะแต่งตั้งเจ้าเป็นเต้าจวินหญิง เจ้าเคียงข้างข้า เราสองร่วมบำเพ็ญคู่...เป็นเช่นไร"

แนะนำตัวละคร

* ฝูง

หลานสาวของขุนนางต้องโทษ ถูกเนรเทศมา
เหยยี่เมืองชายแดน ซาติก่อนเคยไปถึงตำแหน่ง
ของเฮา ซาตินี้ก็ปรารถนาจะไปให้ถึงตำแหน่งเดิม

* หลี่เสวียนตู้

พระโอรสองค์เล็กถูกรักของหมิงจงฮ่องเต้ เก่งทั้ง
บุนนู้ ถูกเข้าใจผิดว่าคิดชิงบัลลังก์ ถูกขังให้
เฝ้าสุสาน นับถือเต๋า

* หลี่หวน

หลวนเออร์ ชื่อจื่อหน่าย บุตรชายคนโตของฝูง
กับหลี่เสวียนตู้

* ตวนอ๋อง

มีศักดิ์เป็นอาของหลี่เสวียนตู้ เป็นอ๋องว่างงาน
ไม่ยุ่งเกี่ยวเรื่องราชสำนัก สนทนากับหลี่เสวียนตู้

* ผุหย่วนเฉียว

แม่ทัพซ้ายผุ บิดาของฝูง เป็นผู้นำคณะทูต
ออกจากเมืองหลวงมุ่งสู่ตะวันตก

* เมิ่งซื่อ

มารดาของฝูง เป็นสตรีผู้มากความสามารถ
ที่มีชื่อเสียง รักใคร่กันดีกับผุหย่วนเฉียว

138

ที่แท้...ก่อนหน้าหีเสวียนตู้กับผู่จู่แรกพบกันที่เหอซี ในอีกช่วงชีวิตหนึ่ง
ซึ่งคล้ายดั่งห้วงฝันทว่าก็เหมือนความจริงนั้น เขากับนางเคยพบเจอกันมาแล้ว
ในช่วงชีวิตนั้น วาสนาหนแรกของเขา กับนางเริ่มต้นที่การฉลอง
วันคล้ายวันพระราชสมภพเสด็จย่า

ปีนั้นเขาถูกเรียกตัวจากเมืองซีไห่กลับเมืองหลวง

นับแต่้วยสิบหกถูกจองจำในวังฉู่โยวสองปี ต่อด้วยเฝ้าสุสานหลวง
สามปี กับดูแลซีไห่เมืองชายแดนอีกสองปี ยามที่เขาได้ย่างเท้าเข้าเมืองหลวง
อีกครั้ง วัตถุประสงค์เดิมคนกลับเปลี่ยนผัน เขาไม่ใช่คนอ่อนงอค์ชายสี่ผู้ควมมา
หาความสำราญคนเดิมตั้งแต่แรก เขาเปลี่ยนเป็นสุขุมเยียบขรึม ทั้งที่ถึง
วัยผู้ใหญ่ยาวนานแล้ว ทว่าเพราะอดีตที่ประสบมา เรื่องคู่ครองย่อมถูกชะล
ไปด้วย

พี่ชายรองของเขาหรือก็คือเซียวซางฮ่องเต้ในเวลานั้น 'รักใคร่ห่วงใย'

เขาที่เป็นน้องชายคนเล็ก จึงฉวยจังหวะอันน่ายินดีช่วงฉลองวันคล้ายวันพระราชสมภพเสด็จยาตัดเลือกซหายารัชทายาท พร้อมช่วยจัดแจงเรื่องแต่งตั้งซายาให้เขาด้วยเสียเลย

วันนั้นหัวหน้าสำนักราชวงศ์มาหาเขา นำภาพเหมือนของสตรีชั้นสูง และมีวัยเหมาะสมในเมืองหลวงมาเจ็ดแปดคน

เขารู้แจ้งแก่ใจดี สตรีชั้นสูงตลอดจนวงศ์ตระกูลเบื้องหลังพวกนางล้วนไม่มีผู้ใดยินดีจะเกี่ยวพันกับเขาหรอก

การกระทำนี้ของฮ่องเต้เพียงทำให้เสด็จยาในวังเผิงไหลดูก็เท่านั้น ทุกคนสวมหน้ากากเชกเซ่นักแสดง รวมถึงหัวหน้าสำนักราชวงศ์ที่ต่อหน้าคุณคล้ายนอบน้อมผู้นี้ แล้วเขาหลีเสวียนตู้จะเปิดโปงคำปดที่ฉาบด้วยความรักสมัครสมานระหว่างพี่น้องได้อย่างไรกัน

มุมปากของเขาแถมยิ้มบาง เอ้อระเหยมองหัวหน้าสำนักราชวงศ์คลี่ม้วนภาพเหมือนออกที่ละม้วนพลาเงแนะนำคนในภาพต่อเขา เขาไม่ได้ใส่ใจจริงๆ จังๆ จวบจนหัวหน้าสำนักราชวงศ์คลี่ภาพเหมือนม้วนสุดท้าย ขณะที่ม้วนภาพนั้นคลี่ออกซ้าๆ สายตาของเขาก็กวาดผ่านๆ แวบหนึ่งแต่กลับชะงักไปเล็กน้อย หยุดมองซั่วครู่

แม่นางน้อยในภาพมีคิ้วยาวเรียวยาวเล็กเข้ากับหน้าผากที่งามได้รูปนัยน์ตาดุจเมล็ดซึ่ง จมูกตั้งขึ้นหยกประณีต ประหนึ่งภาพบุปผาอันผุดผาดสมจริงราวมีชีวิต ไม่เพียงแต่สะคราญโฉม ท่วงทีน่ารักไร้เดียงสาที่แฝงอยู่ในดวงหน้านั้นยังจับกุมสายตาของเขาไว้ในปราดเดียว

เมื่อครู่สตรีคนอื่นๆ หัวหน้าสำนักราชวงศ์เพียงแนะนำเรียกง่ายยั้งครั้นเวียนมาถึงแม่นางน้อยผู้นี้ หัวหน้าสำนักราชวงศ์กลับกระตือรือร้นขึ้นอย่างเห็นได้ชัด บอกว่าสตรีแ่ห้ผู้นี้คือหลานสาวของผูโหยวจ้อ แม่เมื่อก่อน

ถูกเนรเทศไปชายแดนหลายปีเพราะผู้เป็นปู่ถูกปรับปรับ ทว่าบัดนี้สกุลผู้
ได้รับการพลิกคดีแล้ว ฮ่องเต้มีพระเมตตาต่อคุณหนูผู้อย่างสิ้นเหลือ
อนาคตอันรุ่งเรืองของสกุลผู้ยอมนับวันรอได้เลย

เขารู้สึกประหลาดใจไม่น้อย นึกถึงเด็กหญิงที่บังเอิญพบกันขณะเขา
ไปอวยพรวันเกิดผู้เฒ่าผู้โหยวจือที่สกุลผู้ในปีหนึ่ง จำได้คลับคล้ายว่าเพิ่ง
เจ็ดแปดขวบ ไม่นึกเลยว่าพริบตาผ่านไป ตอนนี้นางจะถึงวัยออกเรือน
แล้ว

นึกถึงเรื่องเก่าก่อนของผู้โหยวจือกับแม่ทัพชายผู้ เขาก็พิศมองภาพ
แม่นางน้อยอีกปราดหนึ่ง

หัวหน้าสำนักราชวงศ์สังเกตเห็นได้ถึงท่าทีพิเศษที่เขาที่มีต่อหลานสาว
สกุลผู้ จึงรีบพูดชักจูงว่านางโฉมงามล้ำเลิศ ภาพเหมือนยังห่างชั้นกับ
ตัวจริงอีกไกล นางเป็นดั่งไข่มุกควรรู้หยา เป็นคู่แท้สวรรค์สร้างของ
ฉินอ่อง

แน่นอนว่าเขาเพิ่งออกถึงเจตนาผู้ในถ้อยคำของหัวหน้าสำนักราชวงศ์
เขาคือขี้ม ในใจกระจ่างยิ่งยวด ต้องเป็นเพราะสกุลที่เหลือล้นกังวลว่า
เขาจะเลือกบุตรสาวของพวกเขาตน จึงเคยลอบเตือนหัวหน้าสำนักราชวงศ์
ไว้แต่แรก มีแต่หลานสาวสกุลผู้ผู้นี้ เพิ่งจากเหอซีมาเมืองหลวง ตัวคนเดียว
ไร้ที่พึ่ง ถูกผู้อื่นฉกฉวยออกมาอย่างงุนงงๆ จนกลายเป็นคนที่หัวหน้าสำนัก
ราชวงศ์เพียรพยายามจะให้เขาเลือกไป

เขามองทะเลลูปรูโปร่ง แต่ไม่พูดเปิดโปง

ตัวเขาถูกระแวงเรื่อยมา ไม่มีแก่ใจจะสร้างครอบครัว ผู้บริสุทธิ์
จะได้ไม่พลอยเดือดร้อนในภายหลังแล้วเขาจะทำลายแม่นางน้อยผู้หนึ่ง
ทั้งชีวิตด้วยการชี้ดวงกลมเลือกส่งเดชได้อย่างไรกันเล่า

ตอนนั้นเขาจึงปิดม้วนภาพ หาช้ออ้างบอกปิดเรื่องนี้ทิ้งไป
หลังจากหนั้นเขาก็ลืมเลือนนางโนไม่ซ้ำ มิได้มีเงาของนางทิ้ง
วงกระเพื่อมใดๆ ไว้ในใจเลย

ก็แค่คนที่ต่างเส้นทางกัน จะไปมีความเกี่ยวโยงอันใดได้
เขานึกไม่ถึงเลยว่าผ่านไปหลายวันจะได้พบเจอนาง

ในชาตินั้นการผูกวาสนาหนที่สองระหว่างเขากับนางเกิดขึ้นใน
วังเผิงไหล

ช่วงที่กลับมาเมืองหลวง เขาไปอยู่เป็นเพื่อนเสด็จยาที่วังเผิงไหล
บ่อยครั้ง เพื่อชดเชยการแสดงความกตัญญูที่บกพร่องไปหลายปี

วันนั้นในวังเผิงไหล เขาอยู่ว่างนึกถึงปลาจีนหลีที่วัยเด็กตนได้เลี้ยงไว้
จึงพลันครีมีใจเดินทอดน่องไปทางบ่อปลา ยามที่ใกล้จะไปถึง ยังมีสะพาน
อันคดเคี้ยวคั่นกลางอยู่ เขาแลเห็นหลีฮู้เออร์กับแม่นางน้อยในอาภรณ์
สีเมลิ็ดซึ่งอีกคนพาเหล่านางก้านิลล้อมชมปลาอยู่ริมบ่อ ดอกบัวกิ่งแย้ม
ระลอกน้ำระยับตา แม่นางน้อยผู้นั้นมีเรือนผมดำขลับ ผิวพรรณขาวหิมะ
ดวงหน้าปานหยก เขาไม่รู้จึกทว่ารู้สึกคุ้นหน้าหลายส่วน จึงอดไม่ได้ต้อง
มองซ้ำ เช่นนี้เองถึงค่อยจดจำได้ ดูเหมือนจะเป็นหลานสาวสกุลผู้นี้
ภาพเหมือนที่หัวหน้าสำนักราชวงศ์นำมาให้เขาดูวันก่อน

นางน่าจะมาวังเผิงไหลคารวะเสด็จยาหลีฮู้เออร์จึงพานางมาเดินเล่น
สายลมพัดพาเสียงพูดอันอ่อนหวานของสตรีมารางๆ เขาได้ยินหลีฮู้เออร์
บอกนางว่าปลาจีนหลีหัวอิมโตในบ่อเหล่านี้ล้วนเป็นปลาที่เมื่อก่อน
เสด็จยาเลี้ยงไว้

เขาไม่อยากทำให้พวกนางแตกตื่น ทั้งไม่เหมาะที่เขาจะรั้งอยู่ตรงนี้
จึงหมุนตัวจากไปเสียๆ

ยามบ่ายของวันนั้นเขาหลับยาวในตำหนักฉางเชิงซึ่งเป็นที่พัก
 ของตนในวัยเด็ก ตื่นมาดวงตะวันก็คล้อยสู่ทิศประจิมแล้ว เขาจะไปพบ
 เสตัจยา เดินไปได้ครึ่งทางกลับพบหลี่ฮู่เอ๋อรั้วมทางกับหลานสาวสกุลผู้
 สองคนเดินมุ่งไปนอกวังเผิงไหล ดูเหมือนนางจะออกจากวัง ส่วนหลี่ฮู่เอ๋อ
 เดินไปส่งนาง

เขาจึงหลบเข้ามูมหนึ่งของทางเดิน ตั้งใจว่ารอจนพวกนางสองคน
 ไปแล้วค่อยออกมา ขณะรออยู่นั้นกลับเห็นผ้าเช็ดหน้าแพรผืนหนึ่ง
 หล่นออกจากแขนเสื้อนาง ตกอยู่บนทางเดิน นางไม่รู้รู้สึกตัว ยังคงเดิน
 มุ่งสู่เบื้องนอก

เขาลังเลเล็กน้อย ก่อนสั่งให้ลั่วเป่าออกไป

ลั่วเป่าเก็บผ้าเช็ดหน้าแพรไล่ตามไปคืนให้นาง ระหว่างสนทนากัน
 น่าจะมีเอ่ยถึงเขา จึงเห็นนางเหลียวหลังมองมายังทิศทางที่เขาหลบอยู่
 สายตานางกลอกหา สีหน้าคล้ายแฝงความสงสัยใคร่จะรู้

ตั้งแต่ต้นจนจบเขาไม่เคยเผยตัว ซ่อนกายหลบมูมโดยตลอด ในที่สุด
 นางก็รับผ้าเช็ดหน้าแพรจากไป เกร่างหายลับที่ปลายสุดของทางเดิน
 หลังจากวันนั้นเขาไม่เคยพบเจอนางอีก กระทั่งวันที่เขาจะอำลา
 เขาบอกลาเสตัจยา จะออกจากเมืองหลวงมุ่งหน้ากลับเมืองซีให้
 ขณะที่เขาจูงม้าเดินอยู่บนถนนฉางอันพบเห็นรถชาววังอันงามหรู
 มุ่งมายังทิศทางของวังหลวง ประจวบกับสายลมโชยมา หอบมูมหนึ่งของ
 ผ้าม่านปักลายให้ม้วนขึ้น เผยใบหน้าครึ่งซีกอันงามพิลาสของแม่นางน้อย
 ในตัวรถ

แม้มองแค่ผาดๆ เขาก็ยังคงจดจำได้ในปราดเดียว

บังเอิญเพียงนี้ ถึงกับเป็นหลานสาวสกุลผู้นั้นเอง

เขาได้ยินข่าวแล้ว เมื่อไม่กี่วันก่อนนางถูกเลือกเป็นชายารัชทายาท
ตอนนี้คงกำลังจะเข้าวัง

นางที่อยู่เ็นรถม้าไม่ได้สังเกตเห็นเขา และไม่มีทางจะมองเห็นเขา
ด้วย...หรือต่อให้เห็นแล้ว นางก็ไม่รู้หรือทราบดีว่าเขาเป็นใคร

แต่คนที่กำลังจะไปจากเมืองหลวง เ็นอยู่บนถนนคนลี้ลับผู้หนึ่ง
ก็เท่านั้น

เขาหยุดอยู่ริมทาง มองส่งรถที่แม่ นางน้อยนั่งโดยสารแล่นไปทาง
วังหลวง ไม่รู้เพราะเหตุใดในใจจึงผุดความรู้สึกห่อเหี่ยวบางเบาวิ้งหนึ่ง
ทว่าความรู้สึกห่อเหี่ยวนี้ไม่ซำก็สลายหายไป

ในฐานะหลานสาวของผู้ใหญ่ใจดี บุตรสาวของแม่ทัพซ้ายผู้ นาง
มีคุณสมบัติเต็มเปี่ยมที่จะได้รับตำแหน่งและเกียรติยศเช่นนี้

จริงอยู่โดยมากโชคชะตาไม่ยุติธรรม แต่กับนาง...แม่ นางน้อย
อ่อนแอที่ดั่งลมดูจุบผาผู้นี้ ทำที่สุดโชคชะตาดังคงแสดงออกซึ่งด้านที่มัน
เห็นอกเห็นใจมนุษย์ มอบทุกสิ่งที่มีมันเคยติดค้างไว้คืนแก่นาง ไม่เพียงเท่านั้น...
ยังกำนัลของขวัญเพิ่มให้เป็นเท่าตัว

เขารู้สึกปลื้มใจในเรื่องนี้ และขออวยพรแก่ทายาทขุนนางภักดีที่เขา
เคยบังเอิญได้พบปะฝ่ายเดียวผู้นี้อยู่ไกลๆ ให้นางปลอดภัยไว้ทุกซอก
ราบรื่นตราบชีวิต

เช่นนี้เองเขาถึงค่อยหมุนตัวอย่างทำออกจากเมืองหลวง ไปรอคอย
ทิศทางสุดท้ายของโชคชะตาตนในชาตินี้

นับแต่วัยสิบหก เขาก็รู้แล้ว ชีวิตที่เหลือของตนจะไม่มีเส้นทาง
อันราบเรียบอีก

ทว่าต่อมาเขายังได้รู้ชัด ในความเป็นจริงเขายังประเมินความโหดร้าย

ไร้ไมตรีที่ไซคะตามีต่อเขาต่ำไป

เขารุดกลับเมืองหลวงมาอย่างเร่งร้อนอีกครา และได้พบกับนางอีกหน
เป็นการพบเจอหนที่สี่แล้ว

ทว่า...กลับเป็นในเงาพระศพเสด็จย่า

ชั่วขณะที่เขาวิ่งตะบึงเข้าไปในโถงตั้งพระศพ ท่ามกลางฝูงชนใน
ชุดไว้ทุกข์กับธงขาวเกลื่อนฟ้า นั้น ไม่รู้เพราะเหตุใดเขาจึงมองเห็นนางได้
ตั้งแต่ปราดแรก

นางสวมชุดไว้ทุกข์ ยืนอยู่ข้างกายรัชทายาทหลี่เฉิงอวี๋หลานชาย
ของเขา เบิกดวงตาที่ร่ำไห้จนบวมแดง คล้ายกำลังเพ่งมองเขาเช่นกัน

ชั่วเวลาอันสั้นนั้นสายตาททั้งสองคู่สบประสานกันข้ามผ่านผู้คน
นับไม่ถ้วน

เมื่อนางหลุบตาลง เขาเองก็ถอนสายตาคืนมา

เขาไม่รู้ว่าตอนนั้นนางมีความคิดเช่นไร

แต่สำหรับเขา ความรู้สึกอบอุ่นรวิไยสุดท่ายในราชตระกูลได้
จากลาเขาโดยสมบูรณ์ตามการจากไปของเสด็จย่าแล้ว

ความทุกข์ระทมขมขื่นชนิดนี้ ได้หล้าไม่มีผู้ใดจะเข้าใจได้

ในหนึ่งชีวิตของคนเรา หากโดดเดี่ยวเยี่ยงนี้ไปจนวันตายจะต่างอันใด
กับซากศพที่เดินได้แล้ว

เขาแทบจะหลั่งน้ำตาเป็นสายเลือด คุกเข่าอยู่หน้าป้ายสถิต
ดวงพระวิญญาณตลอดคืนโดยไม่ลุกขึ้น

หลายปีมานี้ทุกครั้งที่ยามดึกสงัดไม่อาจข่มตาหลับเขามักกระแหย่น
ตนเอง...ต้องเป็นเพราะก่อนอายุสิบหกเขาเหิมเกริมเกินไป ถูกลงโทษ
ไซควาสนาชั่วชีวิตจนหมดสิ้น ดังนั้นหลังอายุสิบหกชีวิตของเขาจึงคงเหลือ

แต่การชดใช้หนี้

ดูเหมือนความคิดนี้จะได้รับการยืนยันอีกครั้ง

เขายังไม่ทันพังกายใจจากความตรอมตรมที่สูญเสียเสียดายก็ถูกจัดฉากว่าลอบปลงพระชนม์เชี่ยวชาญฮ่องเต้พี่ชายรองของเขา

เขาถูกตามล่าอย่างหนัก เพราะหัตถ์มีการป้องกันลวงหน้า จึงรอดตายจากแห้วฟ้าตายดิน* ที่ถูกจัดวางไว้ หนีมาเร้นกายชั่วคราวในอุทยานไต้ย่วนที่ค่อนข้างปลอดภัยจนได้ ทว่าเขาบาดเจ็บเสียเลือดไปมาก สุดท้ายยังคงประคองตัวไม่ไหว ล้มลงในสวนลึกของพงหญ้า ขณะที่ความรับรู้จวนจะดำดิ่งสลบไสลไปนั้น เขาก็ตปลายลื่นจนเป็นแผล อาศัยความเจ็บปวดมาบังคับตนเองให้รักษาสติอันแจ่มใส รอคอยกองหนุนเสาะพบเขา จะได้ไปจากที่นี่โดยเร็วที่สุด

เขาจะหมดสติตอนนี้ไม่ได้ หากหมดสติไปเที่ยงนั้น เขาอาจไม่ได้อื่นอื่นอีกตลอดกาล

เขายังตายไม่ได้ เขาไม่อาจละทิ้งความรับผิดชอบที่มีต่อตระกูลมารดา

ในยามที่เขาฝันประคับประคองสตินั้นเอง เกิดเรื่องหนึ่งขึ้นกับตัวเขา... เรื่องที่ซึ่งต่อมาขบคิดอย่างไรก็ขบไม่แตก

นางปรากฏตัวขึ้นตรงหน้า ค้นพบเขาเข้าแล้ว

ที่แรกนางตระหนกสงสัยอย่างเห็นได้ชัด คล้ายไม่กล้าแน่ใจในสิ่งที่นางเห็น

ต่อมานางน่าจะจำเขาได้ ช่วงเวลานั้นอารมณ์ที่ตะลึงระคนหวาดผวาที่เผยขึ้นในสองตาของนางทำให้หัวใจเขาเต้นไม่เป็นสี

* แห้วฟ้าตายดิน เป็นสำนวน เปรียบถึงการล่อลวงศัตรูหรือผู้หลบหนีไว้อย่างแน่นอนหนา

เขาแสวงหอดสติ คอยลอบสังเกตนาง เห็นนางเดินใกล้เข้ามาช้าๆ
สุดท้ายหยุดยืนในพวงหญ้าห่างจากเขาไม่กี่ก้าว

พริบตาในความคิดแรกที่วาบขึ้นในใจเขา คือฉวยจังหวะนี้รีบพานาง
ก่อนที่นางจะเปล่งเสียงเรียกคน

ต่อให้เขาบาดเจ็บปางตาย แต่หากต้องการจะเอาชีวิตสตรีเช่นนาง
ก็ไม่ใช่เรื่องยากเลย

ทันทีที่ความคิดอันเหี้ยมเกรียมปะทุขึ้น เขาก็ลอบสะสมแรง รอจน
กำลังจะลงมือ เขากลับชะงักไปอีก

ท่าทางของนางทำให้เขาฉงน

นางไม่ได้หันขวับไปตะโกนเรียกคน และไม่ได้จากไปอย่างเร่งร้อน
หากแต่ยืนอยู่กับที่ ดวงหน้าเล็กโค้งเครือยดจนเมื่อดขาว รึๆ รออๆ คล้าย
ความคิดในใจนางกำลังทำสงครามกันอยู่

สุดท้ายนางมองเขาพลางถอยหลังไปช้าๆ ถอยไปไม่กี่ก้าวก็ปลัด
หมუნตัวสาวเห่าจากไป

"พระชายารัชทายาทเพคะ ทางนี้ค่อนข้างเปลี่ยว ยังคงเสด็จกลับไป
ดีกว่า..."

"กลับกันเถอะ!"

สายลมนำส่งคำพูดระหว่างนางกับผู้ติดตามให้หลยเข้ามาในหูของเขา
ไม่ช้าเมื่อเสียงเกือกม้าระลอกหนึ่งเคลื่อนไกลไปทุกที รอบด้านก็
เปลี่ยนเป็นเงียบเชียบลง

เขานอนอยู่บนพื้น ค่อยๆ คลายฝ่ามือที่กำลังอยู่ออก ช่วงขณะนี้ในใจเขา
ท่วมท้นด้วยความรู้สึกชนิดหนึ่งที่ไม่อาจจะบรรยายได้

เห็นกันอยู่ว่านางจำเขาได้แล้ว ด้วยจุดยืนของนาง สุดท้ายนางถึงกับ

ละเว็นเขา

มันเพราะเหตุใดกัน

เขากับนาง...เห็นแต่ความเกี่ยวพันที่เรียกว่าลัดับรุ่น ซึ่งสืบเนื่องมาจาก
หลี่เจิงอวี่หลานชายของเขา แต่โรมาก็ไม่มีการคบหาอื่นใดให้อ่อยถึง

ต่อให้สภาพเหมือนของนางเข้าไปด้วย รวมทั้งสิ้นก็เคยพบกันแค่เพียง
ห้าครั้ง

หน้าซ้ำเขากับนางไม่เคยพูดจากันแม้สักประโยคเดียว

โอกาสเช่นหนนี้นางกลับละเว็นเขาเสียนี้

ไม่ว่าอย่างไรเขาก็ขบไม่แตก เขายังไม่รู้ว่าจะวันนี้จะเป็นการพบหน้ากัน
หนสุดท้ายในชีวิตชาตินั้นของเขากับนาง

เขาไปจากเมืองหลวงตั้งแต่นั้น ต่อมาชาวเขียวยอพยพลับตะวันตก
เขามาถึงแดนซื่อวี่ ท่ามกลางภูเขาทรายทะเลหิมะ สรรพสิ่งพลิกโฉมหน้า
ไปจนสิ้น ในช่วงเวลาเกือบสิบปีอันยาวนานเขาค่อยๆ ลืมเลือนนาง...
ลืมเลือนแม่ที่อาจกลายเป็นภรรยาของเขาหากเมื่อแรก
เขาพยักหน้าเลือกภาพเหมือนภาพนั้น

ยามที่นางบุกรุกเข้ามาในชีวิตของเขา ปลุกเขาเกี่ยวกับความทรงจำ
เก่าก่อนอีกครั้ง คือในรัชศกเทียนไชวปีที่สอง

ปีนี้ห่างจากวันที่เขาแบกข้อหาคนทรยศออกไปนอกด่านได้แปดปีแล้ว
นางเองก็เป็นฮองเฮามาได้สองปี

ทว่าความสงบทั้งปวงกลับถูกทำลายลงด้วยการก่อกบฏของขุนนางใจ
ฉันทันนั้นเขานำไพร่พลมุ่งสู่เมืองหลวงเพื่อปราบกบฏ

กองทัพเคลื่อนพล ฝุ่นตลบเส้นทาง เขาบังเอิญปรายตาไปเห็นใน
หมู่ผู้ลี้ภัยริมถนนมีแม่ที่อาจเป็นผู้หนึ่ง ไม่รู้เพราะเหตุใดเขาพลงนึกถึง

สตรีที่เสมือนได้ผูกวนสนากับเขาทั่วทั้งไว้ว่าสนาต่อกันตั้งแต่เมื่อหลายปีก่อน
นางนั้น

หลานชายของเขาถูกขุนนางโหดปลิดชีพ ไม่รู้ว่าบัดนี้สถานการณ
ของนางจะเป็นเช่นไร

ตายแล้ว...หรือว่าถูกกักขัง

หากนางยังคงมีชีวิตอยู่ รอจนตีเมืองแตก เขาจะต้องส่งคนออกตามหา
นาง รับรองความปลอดภัยของนางโดยเร็วที่สุด...

อาจเพราะคิดจนใจลอย ขณะกระตุ้นม้ามุ่งไปเบื้องหน้า คลับคล้าย
ได้ยินคนเปล่งเสียงเรียกแว่วมาจากริมถนนด้านหลัง ทว่าเขาไม่ได้ใส่ใจ
กระทั่งครู่หนึ่งต่อมาเสียงเรียกนั้นยังคงไม่ลดละ ในที่สุดเขาจึงจำแนกออก
ดูเหมือนกำลังเรียกว่าฉินอ่อง

เขาหันขวับไป

บนถนนด้านหลังคือกองทัพที่กำลังควบม้าตะลุยฝุ่นฟุ้ง ริมถนน
คือผู้ลี้ภัยแน่นขนัด ศีรษะผู้คนเบียดเสียด มองไม่เห็นเลยว่าใครเป็นคน
เรียกเขา

เขาลังเลเล็กน้อย ก่อนถามลัวเป่าที่ขี่ม้าแบกรงอยู่ด้านข้างว่าเมื่อครู่
ได้ยินคนเรียกเขาหรือไม่

ลัวเป่าคึกคักกระซุ่มกระซวย ลั่นศีรษะอย่างเฉียบขาด "ทูลท่านอ่อง
กระหม่อมไม่ได้ยินเลยพะยะค่ะ! ต่อให้มี ก็ต้องเป็นราษฎรโห่ร้องชื่นชม
ท่านอ่องอยู่!"

เขาหลุดหัวเราะออกมา มุ่งหน้าต่อโดยไม่คิดมากอีก

วันแรกที่ตีเมืองหลวงแตก ในเมืองโกลาหล วงฉางอันมีแต่ทะเลเพลิง
เรื่องแรกที่เขาทำภายหลังเข้าเมืองก็คือสั่งให้ลัวเป่ารีบเสาะหานาง

ทว่าสุคนธ์สิ้นหยกสลาย* ดวงวิญญาณของนางยากจะหวนคืน
เสียแล้ว

ต่อมาลั้วเป่ารายงานต่อเขาอย่างละเอียด ความว่าหลังจากหลี่เจิ้งอวี่
ตาย นางย้ายไปพำนักที่อารามวันไชวอย่างสันโดษ ว่ากันว่าตอนที่เมืองแตก
เส้นหยางไปสู่สถานหลวงหมายบังคับพาตัวนางไปด้วยกัน แต่นางไม่ยินยอม
จึงพลัดตกจากหลังม้า คอหักสิ้นใจ จากนั้นได้เหล่าผู้ติดตามที่อยู่กับนาง
จนถึงวาระสุดท้ายเก็บศพบรรจุโลง ฝังในทุ่งโล่งของสถานหลวงอย่าง
ลวกๆ

เขาเสียบังเป็นนาน ก่อนออกคำสั่งฝังร่างนางใหม่ด้วยพิธีการของ
ฮองเฮา

ที่แต่วันนั้นเมื่อหลายปีก่อน...การพบปะกับนางโดยบังเอิญใน
อุทยานไท่ยวนก็คือการพบหน้าหนสุดท้ายของเขากับนางในช่วงชีวิตนี้
คืนนั้นแม้เขาไม่ได้ไปที่สถานหลวงด้วยตนเอง ทว่าในใจก็ยังคงหวน
สู่ประมาณ ไม่อาจหลับไหลตลอดทั้งคืน

ภายหลังสถานการณ์ในเมืองหลวงก็สงบมั่นคงขึ้นตามลำดับ
สิบปีที่อดกลั้น มาถึงวันนี้เขาได้พลิกฟ้าพลิกแผ่นดินฟื้นคืนความสงบ
เรียบร้อยแก่ได้เหล่าแล้ว การขึ้นครองราชย์เป็นฮ่องเต้ สำหรับเขาจึงดูเหมือน
เรื่องที่เป็นไปตามครรลอง

คนทั้งหมดล้วนคาดหวังเช่นนี้ รวมถึงชาวเซี่ยญูตีฝ้ายมารดาของเขา
ด้วย

ทว่าเขาปฏิเสธโดยไม่ลังเลสักนิดเดียว

เขาไม่ประสงค์จะขึ้นเป็นฮ่องเต้ ทั้งไม่มีความคิดเช่นนี้แม้ส่วนเสี้ยว

* สุคนธ์สิ้นหยกสลาย เปรียบเปรยถึงการตายของหญิงงาม

เขายกราชบัลลังก์แก่เด็กหนุ่มที่เป็นเครือญาติกันผู้หนึ่ง ให้ตนอ่อน
ช่วยสำเร็จราชการ ตนเองปลดเกี้ยวทองคำ ถอดชุดอ่อง เปลี่ยนมา
เกล้ามวยผมแบบนักพรต สวมชุดนักพรตตัวเก่าที่เคยสวมในวัยหนุ่ม
ใส่รองเท้าหญ้าสาน ออกเดินทางไปจากเมืองหลวง

หน้าที่ของเขาสิ้นสุดลงแล้ว

ชีวิตนี้เขาไม่ติดค้างอันใดใครอีก ที่ควรใช้คืนลัทธิใช้คืนจันสิ้น ที่ควร
กระทำล้วนกระทำเป็นที่เรียบร้อย

ไร้ห่วงไร้กังวล เข้าท่องทะเลอุดร เย็นพำนักภูเขารางอู๋* สอบถาม
หลักธรรมแห่งเต๋า สืบเสาะวิถีแห่งเซียน

ชีวิตที่เหลือของเขาก็จะได้หลุดพ้น

เขาบอกตนเองเช่นนั้น

คืนก่อนที่เขาจะอำลาเมืองหลวง เขาออกไปที่สุสานหลวงก่อน

เขาไม่รู้ว่าเหตุใดตนเองต้องไปที่นั่น

อาจเพื่อบอกกล่าวครั้งสุดท้ายกับตนเองในวัยหนุ่มที่เคยใช้ชีวิตสันโดษ
ที่นั่นนานสามปี หรืออาจเพื่อไปดูจุดสุดท้ายที่นางเสียชีวิตและจุดธูปให้นาง
สามดอก

ถึงอย่างไรเมื่อก่อนนางก็เคยละเว้นชีวิตเขา

เขาไปถึงเบื้องหน้าสุสานของนาง เช่นไรหัวเสริ้จออกมากำลังจะ
เดินทางไกลไปจากวังวนแห่งการแก่งแย่ง ก็ได้พบกับบ่าวเก่าแก่ในวัง
ผู้หนึ่งที่อยู่เฝ้าสุสานนาง

บ่าวเก่าแก่ผู้นี้จำเขาได้ เห็นเขาที่บัดนี้สวมชุดนักพรต อีกฝ่ายก็
สะอื้นให้จันเสียดขาดหวัง

* เข้าท่องทะเลอุดร เย็นพำนักภูเขารางอู๋ หมายถึงการตั้งเป้าหมายที่จะออกท่องไปทั่วทิศ โดยภูเขารางอู๋คือ
ภูเขาที่เล่าขานกันว่าเป็นที่ฝังศพของขุน (กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่องค์หนึ่งของจีนในยุคก่อนประวัติศาสตร์)

ตอนนั้นเองเขาเพิ่งจะรับรู้...ที่แท้ก่อนเมืองโกถัจะแตก นางเคยส่งคนไปขอความช่วยเหลือจากเขา ทว่าเขายี่ม้าผ่านเลยไป แม้เคยเหลียวมองทว่าไม่เคยหยุดฝีเท้าม้าที่กำลังมุ่งไปข้างหน้าเพื่อนางเลย

ตอนนั้นอีกเช่นกันที่เขาเพิ่งจะรับรู้...ในราตรีสุดท้ายของชีวิต นางขึ้นไปบนจุดสูงสุดของที่ราบสูงตามลำพัง นั่งอยู่ข้างศิลายักษ์ก้อนนั้น ร่ำไห้ไปหนึ่งคืน วันรุ่งขึ้นนางก็ถูกเส้นหยางจับตัว ก่อนสิ้นใจอยู่ข้างเท้าม้า เขาตะลึงทมิ้ทื่อ รอคจนได้สติคืนมา หัวใจถึงกับรวดร้าวราวถูกบีบรัดน้ำตาร่วงริน

เขานั่งเหม่ออยู่หน้าสุสานของนางสามคืน สุดท้ายคุกเข่าโขกศีรษะให้นางอย่างจริงจัง แล้วลุกขึ้นจากสุสานหลวงไป นับแต่นั้นเขามานะอ่านคัมภีร์ได้แสงตะเกียงสลัว ผีกตนโดยไม่หวั่นลมฝน ท่องทิวหล้า ผีกจิตศึกษาเต๋า

เจี้ยจื่อซอนชวีหมี* หมื่นปีเพียงชั่วลัดนิ้วมือ

แม้จะชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น แต่หลีเสวียนตุ้กลับสัมผัสได้ชัดเจนเสมือนได้ผ่านหนึ่งชีวิตไปแล้ว...ผ่านหนึ่งชีวิตอันยาวนานที่คล้ายเป็นของตนทว่าก็ไม่ใช่ของตนชีวิตนั้น

ในความทรงจำที่เขาเหลือไว้ให้ตนเอง ภาพฉากสุดท้ายคืออีกหลายปีให้หลัง วันหนึ่งเขาย้อนกลับมายังจุดเริ่มต้นของการเดินทาง ในชุดนักพรตสวมรองเท้าหญ้าสาน โดดเดี่ยวลำพังเช่นเดียวกับยามที่เขาจากไปในปีนั้น

เขาไม่ใช่คนหนุ่มอีก ใบหน้าชราศีรษะขาวโพลนแล้ว ทว่าเขายังคงเดินขึ้นไปบนที่ราบสูงเก่าแก่เหมือนเมื่อหลายปีก่อนตอนที่เขายังเป็นหนุ่ม

* เจี้ยจื่อ (เมลิคัมสตาร์ด) ซอนชวีหมี (เขาพระสุเมรุ) เป็นคำกล่าวในทางพุทธศาสนา เปรียบเปรยว่าในสิ่งที่เล็กจ้อยก็มีสิ่งที่ยิ่งใหญ่แฝงอยู่ เจกเช่นหลักธรรมอันไร้ขอบเขตอยู่เหนือกาลเวลาและแฝงอยู่ในทุกสรรพสิ่งไม่ว่าใหญ่เล็ก

สุดท้ายนั่งลงบนศิลาอักษรใบหน้าหันไปทางสุสานของนาง นั่งนิ่งอยู่เช่นนั้น ตลอดทั้งคืน

วันรุ่งขึ้นเจ้าหน้าที่เฝ้าสุสานค่อยค้นพบว่า...เขาที่ได้รับสมัญญานาม เป็นเต่าจวินดำตี* ละสังขารลาโลกไปอย่างกะทันหันเสียแล้ว

ตะวันรอนคล้อยต่ำลงทุกที ช้างหนูได้ยินหมุ่นกกาคืนวังที่โอบบิโน ไม่ขาดสายส่งเสียงจ๊อกแจ๊กกว่าเดิม

หลี่เสวียนตู้เข้าใจทั้งหมดจนได้

ที่แท้ห้วงฝันที่นางบอกเขานยออดผาท้ายป้อมสกุลซวงในราตรีนั้น เป็นความจริง

นางจดจำทุกสิ่งที่เคยเกิดขึ้นในชาตินี้ได้โดยตลอด

เขาเข้าใจแล้วเช่นกัน เหตุใดช่วงแรกเริ่มของชาตินี้นางจึงขอยอม กลับไปเป็นชายารัชทายาทดั้งเดิม แต่ไม่ขอยอมเข้าใกล้เขา

เพราะเขาในใจของนางคือเจ้าคนไร้หัวใจ ในช่วงเวลาที่นางไร้ที่พึ่ง ที่สุดและต้องการเขามากที่สุดกลับทอดทิ้งนางไปไม่ไยดี

เขานึกได้อีกอย่าง นางบอกว่าตอนสุดท้ายในห้วงฝันนั้น เป็น 'ชาติก่อนอันสมบูรณ์' ที่นางรอเขามาถึงจนได้

ทั้งที่ตลอดมาความเป็นจริงถูกนางปิดบังไว้ไม่ให้เขาได้รับรู้... ความเป็นจริงที่เขาเคยมีชีวิตรอดต่อไปได้ก็เพราะนาง ทว่ายามที่นางเฝ้ารอ อย่างสิ้นหวัง ยื่นมือมาหาเขาเพื่อขอความช่วยเหลือเวลานั้น เขากลับไม่ได้ จับมือนางไว้

เขามองเงาร่างของนางที่ตอนนี้นั่งอยู่ข้างศิลาอักษรบนยอดสุดของ ที่ราบสูง ประหนึ่งได้มองเห็นสตรีผู้ซึ่งในชาติก่อนรอคอยการมาถึงของเขา

* เต่าจวินดำตี แปลว่าจักรพรรดิใหญ่ผู้ทรงธรรม เต่าจวินยังเป็นคำเรียกเขียนตำแหน่งสูงของลัทธิเต๋าด้วย

แต่รอคอยจวบจนสิ้นลมก็ยังคงไม่เห็นแม่เงา

ช่วงขณะนี้หัวใจเขาราวถูกมีดกรีดเฉือน ลมหายใจตีบตัน เห็นนาง
ยังคงยื่นมือมาหาเขาพร้อมระดับยิ้มน้อยๆ บนใบหน้า เขาก็ทนไม่ไหว
อีกต่อไป วิ่งตะบึงไปถึงตรงหน้านาง ยื่นมือใหญ่กุมมือเล็ก นิ้วมือ
สอดประสานกัน แล้วโอบรับนางเข้าสู่อ้อมอก รัดรี้งไว้แน่น

ผู่จู่ไหนเลยจะรู้เรื่องที่เสียใจเมื่อครู่เขาระลึกชาติได้ นึกเพียงว่า
เขาได้ข่าวทางนี้ รีบรุดมาถึงแล้วก็ยังคงเป็นห่วงนางอยู่

นางแหงนหน้านิดๆ นัยน์ตาคู่งามจรวดมองเขาพลางเอ่ยปลอบโยน
"ท่านอย่ากังวลไปเลย เรื่องราวคลี่คลายแล้ว ข้าไม่เป็นไรสักนิดเดียว
ทำให้ท่านต้องเป็นห่วงโดยใช่เหตุ..."

หลีเสวียนตุ้สิ้นศีระชะ เอ่ยแทรกถ้อยคำของนาง

"ฮูฮู เจ้าช่างที่มันัก..."

เขาคลายวงแขนจากนางเล็กน้อย หางตาแดงเรื่อ ก้มหน้าเพ่งพิศนาง
พร้อมเสียงพูดปนสะอื้น "ข้ารู้แล้วนะ คือนั่นทำยป้อมสกุลชวง สิ่งที่เจ้า
บอกข้าและเรียกมันว่า 'ห้วงฝัน' ล้วนเป็นความจริง เจ้ายังพูดปด หลอกข้า
บอกว่าข้าไปช่วยเจ้าแล้ว... ชาตินี้ข้าหลีเสวียนตุ้ไม่คู่ควรให้เจ้าปฏิบัติด้วย
เช่นนี้เลยจริงๆ..."

แรกเริ่มผู่จู่ถึงงัน ก่อนจะพลันตระหนักได้บางอย่าง

ฟังจากน้ำเสียงของเขา...หรือว่าเขาระลึกได้แล้ว

ในที่สุดเขาก็ระลึกทุกสิ่งได้แล้ว?

หัวใจนางเต้นระรัวทันใด มองเขาพร้อมกับสสารพันอารมณ์ที่ประดัง
ประเดมา ช่วงขณะถึงกับไม่รู้ว่าจะควรตอบเขาเช่นไรดี

"เจ้าไม่เพียงหลอกข้า ยังคิดผิดๆ เกี่ยวกับข้าอีกด้วย" เขากล่าวต่อ

"เจ้าคิดผิดถนัด จริงๆ นะ ผิดอย่างร้ายแรงทีเดียว ต่อมาข้าไม่ได้ขึ้นครองราชย์สักหน่อย ยิ่งไม่เคยแต่งกับหลี่ถ่านฟาง ข้าไปเป็นนักพรต ออกท่องทั่วหล้า ข้าอยากจะลืมเลือนเจ้า ทว่าก่อนที่จะแก่ตายข้ากลับวอกมายังจุดที่พวกเราอยู่ ณ ขณะนี้อีกครั้ง"

เขาพิณจินางอย่างลึกซึ้ง

"หลังจากฝึกตนมาครึ่งชีวิต จนแล้วจนรอดนักพรตนามหลี่เสวียนตู้ผู้นั้นก็ยังคงไม่อาจลืมสตรีที่ในชีวิตเขามีวาสนาได้พบหน้าเพียงห้าหน ในยามที่จวนจะสิ้นอายุขัย เขาไม่ปรารถนาจะเป็นเซียน สิ่งเดียวที่ปรารถนาคือดวงวิญญาณของนางจะสืบต่อเป็นนิรันดร์ ไม่ขาดจากชาติภพหน้า หากมันได้พบกันอีก ขอให้เขาได้ตอบแทนนาง"

สองตาของฉูจูเบิกจนกลมดิก จับจ้องเขาแน่นิ่งแล้วพลันหลุดเสียงสะอื้น โผเข้าสู่อ้อมอกกว้าง หลังน้ำตาออกมา

นางร่ำไห้อย่างหนัก น้ำตาพร่างพรูไม่ขาดสายสุดจะระงับยับยั้ง

เขาโน้มใบหน้าลง ไหล่จับหดยศน้ำตาบนแก้มนางอย่างรักถนอม สุดท้ายจุมพิตบนริมฝีปากนาง จุมพิตอย่างลึกล้ำ เนิ่นนานไม่ผละจาก

139

ตะวันรอนลาลับที่ราบสูงเก่าแก่ ผุ่งวิหคค่อยๆ คืบสู่รั้ง จันทรา
ที่สุกใสปานจันทนหยกเริ่มไต่ขึ้นบนผืนฟ้าราตรีอันแจ่มกระจ่าง ลอบฟัง
คำพรั่าพลอดของผู้มีใจรักคู่หนึ่งซึ่งยังคงอิงแอบกันและกันอยู่ข้างศิลายักษ์
บนยอดสุดของที่ราบสูง

หลี่เสวียนผู้ถามนางเสียงทุ้มเบา "ซูซู วันนั้นที่อุทยานไถ่ยวน เหตุใด
เจ้าจึงละเว้นข้าเล่า เรื่องนี้ข้าเคยขบคิดร้อยตลบก็ยังไม่แตก ก่อนหน้านั้น
เจ้ากับข้าไม่เคยพูดจากันสักประโยคด้วยซ้ำ"

ผู่จู่ฟังซบอ้อมอกอุ่น พริ้มตาสดับฟังเสียงใจเต้นอันหนักแน่นทรงพลัง
ของเขาพลางตอบแผ่วๆ "ก่อนหน้านั้นข้าไม่เคยพูดกับท่านสักประโยคจริงๆ
ภาพจำทั้งหมดที่ข้ามีต่อท่านล้วนมาจากคำวิจารณ์ของผู้อื่น นับแต่วันแรก
ที่ข้ากลับเมืองหลวง ข้าก็ได้ยินผู้อื่นพูดลับหลังเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ของท่าน
ไม่ขาดปาก พวกเขาพูดว่าท่านทะเลาะทะเลาะกัน ใจจึงได้ไม่ตรี เพื่ออำนาจ

สามารถทฤษฎีเสด็จพ่อที่แต่โรมารักใคร่ตามใจท่านที่สุดโดยไม่ลังเล เป็นเหตุให้พระองค์ตรอมพระทัยจนเสด็จสวรรคต ข้าจึงรู้สึกว่าคุณ เป็นคนที่น่ากลัวเหลือมเล่ห์ลุ่มลึก

หนแรกที่ข้าได้เห็นท่านคือในงานฉลองวันคล้ายวันพระราชสมภพ เสด็จย่า ตอนนั้นท่านยืนเงยบออยู่ข้างหลังนาง นางพลันเรียกท่าน ดูเหมือน จะสั่งให้ท่านอยู่สังสรรค์แทนนาง ท่านโน้มตัวลงขานตอบริมหูนางแล้ว ยกคิ้วลึ้ม ตอนนั้นข้า..."

นางลื้มตา เงยหน้าขึ้นจากอ้อมอกของหล่เสวียนตู้ เพียงเพ่งมองเขา นางก็รู้สึกได้ว่าใบหูของตนแอบร้อนฉ่า

"ตอนนั้นเจ้าเป็นอันใดหรือ"

เขากำลังตั้งใจฟัง เห็นนางพลันชะงักเสียง จึงคลี่ยิ้ม เอ่ยเร่งรัด หนึ่งประโยค

ตอนนั้นหัวใจนางเต้นเร็วขึ้นเล็กน้อย และรู้สึกงงนอยบ่าง

ผู้ที่มีรูปโฉมดุจเซียนจุติลงมา มีรอยยิ้มอันอ่อนโยนพาให้ผู้ชมตั้งถูก สายลมเย็นได้ผ่านใบหน้าเช่นนี้ เขาถึงกับกระทำเรื่องชั่วช้าอกตัญญูอย่าง ที่ผู้คนกล่าวกันเชียวหรือ

"ตอนนั้นข้ารู้สึกงงนใจอยู่บ่าง" นางขบริมฝีปากก่อนกล่าวต่อ "เมื่อได้เห็นท่านตัวจริง แม้ข้าจะไม่อาจเชื่อมโยงท่านเข้ากับฉินอ่องที่ผู้คน เล่าว่าทฤษฎีบิดาเพื่ออำนาจโดยไม่ลังเลผู้นั้น ทว่าสำหรับข้าแล้ว คนเรา รู้หน้าไม่รู้จัก ในเมื่อใครๆ พวกกันพูดเช่นนั้นก็ยอมจะไม่ผิดไปได้ ต่อมา ไม่นานนักข้าได้รู้ว่าตนเองถูกเลือกเป็นชายารัชทายาท ส่วนท่านก็กลับ เมืองศักดิ์นาของท่านไป ข้าจึงค่อยๆ ลื้มเลือนท่าน ตั้งมั่นจะทำหน้าที่ชายา รัชทายาทของข้าให้ดี

ข้าได้เจอท่านอีกครั้งคือในงานพระศพเสด็จย่า ตอนนั้นข้าเป็นชายา
รัชทายาทแล้ว ท่านกลับมาร่วมงานพระศพ คุณเข้าอยู่หน้าป้ายสถิต
ดวงพระวิญญาณเนิ่นนานไม่ลุกขึ้น ในโถงตั้งพระศพมีผู้คนมากมายปานนั้น
แต่ในใจข้ารู้ดี ภายนอกทุกคนดูโศกเศร้ายิ่ง แต่แท้ที่จริงต่างกำลังเสแสร้ง
แสดงให้ผู้อื่นดู เว้นเพียงท่าน ตอนนั้นแค้นมองเงาหลังของท่าน ข้าถึงกับ
รู้สึกราวประสบการณ์รู้สึกของท่านเข้ากับตนเอง ข้าสัมผัสได้ถึงความ
อ้างว้างตรอมตรมของท่านอย่างชัดเจน"

นางทอดถอนใจ เอียงศีรษะชบออกเขาเบาๆ ดังเดิม จมสู่ห้วง
ความทรงจำเก่าก่อน

"ต่างจากช่วงเริ่มต้นของชาตินี้ที่ข้าชุ่มฉ่ำวางแผนอยากเป็นชายา
รัชทายาท ชาติก่อนข้าได้เป็นชายารัชทายาทโดยไม่ได้เตรียมตัวเลย
สักนิด สำหรับข้าแล้ว นั่นเป็นแค่อีกเรื่องที่คาดไม่ถึง ชีวิตในชาตินั้นข้า
มีความเสียตายน่ามากเกินจะนับ ตอนอยู่ที่หอซี้อาหมั่งใช้ชีวิตพึ่งพากัน
มาถึงกับเหนื่อยตายข้างบ่อน้ำไม่กี่วันหลังจากนางตาย ข้าก็ได้ข่าวว่า
ข้อหาของท่านถูกล้างมลทิน ตัวข้าถูกเรียกเข้าเมืองหลวง ท่านว่าเรื่องนี้
สำหรับข้าคือโชคชะตาเล่นตลกใช่หรือไม่ หลังจากเป็นชายารัชทายาท
ข้าก็ไม่ได้สัมผัสความสบายใจเลยสักนิด ข้าต้องทำสารพัดอย่างเพื่อแย่งชิง
เป็นคนโปรด มีชีวิตอยู่รอดด้วยการพึ่งพาความโปรดปรานของบုรุษ ล้มลุก
คลุกคลานเยี่ยงนั้นมาตลอดทาง จริงอยู่ได้รับความโปรดปรานแล้ว ทว่า
ก็ต้องสูญเสียหลายสิ่งแม้กระทั่งโอกาสที่จะเป็นมารดาคน ข้าเองก็ไม่รู้ว่
ความโปรดปรานพรคั้นนั้นจะรักษาไว้ได้นานสักเท่าใด ข้าไม่มีความมั่นใจ
ต่ออนาคตแม้แต่น้อย ข้ารู้สึกโดดเดี่ยว เคืองกว้าง รวมถึงพรันใจหลายส่วน
ทว่าข้าทำได้เพียงเดินหน้าต่อไปเท่านั้น เดินได้ถึงที่ใดก็เท่านั้น ด้วยเหตุนี้

ต่อมาเมื่อข้าพเจ้านั่งในอุทยานไต้หวัน เห็นท่าทางท่านได้รับบาดเจ็บสาหัส จึงนึกถึงความรู้สึกที่ท่านมอบแก่ข้าในงานพระศพ พาให้ข้าใจอ่อน ไม่อยาก สอดมือยุ่งเกี่ยว แสร้งทำเป็นมองไม่เห็น แล้วจากไปอย่างเงียบๆ"

หลี่เสวียนตู้ฟังจบก็กระซิบอ้อมกอด สูดกลิ่นหอมจากเรือนผมนาง ลึกๆ ฟอดหนึ่ง ก่อนกระซิบบอกแนบใบหูนางว่า "ที่จริงตอนนั้นข้ายังมีสติ แจ่มชัด รู้ว่าเจ้าละเว็นข้า"

ผู่จู่ตั้งงัน เหม่อลอยชั่วครู่ก็พลันตื่นออกจากอ้อมอกของเขาแล้ว นั่งยึดตัวตรง

"ท่านให้ข้าทนายคุณะ!"

สีหน้านางแหม่ซิ่น นัยน์ตาคู้งามวาวระยับ

"เหตุที่ต่อมาท่านไม่ได้มาช่วยข้า ไม่ใช่เพราะท่านไม่ไยดีว่าข้าจะเป็นตายร้ายดี หากแต่เพราะตอนนั้นท่านไม่เคยได้รับข่าวที่ข้าขอความช่วยเหลือเลย...ใช่หรือไม่เล่า"

นี่เคยเป็นความคับแค้นซึ่งนางในชาตินี้ฝังไว้ลึกที่ก้นบึ้งหัวใจ โดยไม่อาจให้ใครผู้ใดรับรู้ แม้ต่อมามันจะสลายหายไปเองแล้ว ทว่า เมื่อนึกขึ้นมาคราใด นางก็ปล่อยวางไม่ลงอยู่บ้าง

ในที่สุดตอนนี้นางก็ตามมันออกมาได้เสียที

เห็นท่าทางที่นางเบิกตาโตมองเขาไม่กะพริบ เขาก็พยักหน้ารับ

"ใช่ วันนั้นข้าเดินทัพอยู่บนถนนนอกเมือง ได้ยินแว่วๆ ว่ามีคนร้องเรียกข้า ทว่าริมทางซุลมุนขาดการจักระเบียบ แออัดไปด้วยผู้ลี้ภัย ข้าเหลียวไปมองไม่เห็นคนเรียก จึงถาม..."

เขาหยุดเล็กน้อย

"...ถามคนที่ตอนนั้นอยู่ข้างๆ ข้า คนผู้นั้นก็บอกว่าไม่ได้ยิน ซู่ซู่

หากวันนั้นข้าได้รับข่าวว่าเจ้าขอความช่วยเหลือ อย่าว่าแต่ข้ารู้เรื่องที่ตนเองติดค้างเจ้าหนึ่งชีวิต ต่อให้ไม่มีเรื่องที่ถูกขานไต่ขวน ถ้าพึ่งท่านปู่กับท่านพ่อเจ้า ข้าก็ไม่มีทางจะละทิ้งไปโดยไม่ยั้งใจเจ้าหรอก หลังจากข้าเข้ามาเมืองหลวงได้ค่อยรู้ว่าเจ้าไม่อยู่บนโลกนี้แล้ว ก่อนที่ข้าจะออกท่องทั่วหล้า เคยมาที่นี่เที่ยวหนึ่ง บังเอิญได้พบบ่าวเก่าแก่ในตำหนักของเจ้า ข้าถึงเพิ่งรู้ว่าที่แคว้นนั้นเจ้าเคยขอความช่วยเหลือจากข้า แต่ข้าถึงกับพลาดโอกาสซึ่งเดิมทีสามารถช่วยเจ้าไปเสียได้ ต่อมาชีวิตของข้าในชาตินั้นไม่ว่าจะบากบั่นฝึกตน หมายฝึกให้จิตว่างเช่นไร ทว่าใจข้าก็ไม่อาจสงบ แล้วจะบรรลุเต๋าได้อย่างไรกันเล่า ดังนั้นมาถึงตอนท้ายข้าจึงย้อนกลับมาที่นี่ กลับมายังจุดเริ่มต้นแรกของการเดินทาง

ซูซู อย่าว่าแต่ชาตินั้นเลย แม้แต่ช่วงขณะนี้เพียงข้าคิดว่าเจ้าเคยรอดคอยข้าท่ามกลางความอัปยศ แต่จนแล้วจนรอดกลับต้องคอยเกื้อข้าก็ยังคงไม่อาจให้อภัยตัวข้าเอง..."

ผู้รู้รับสั่งศีรษะ เอ่ยตัดบทเขา

"ท่านห้ามคิดเช่นนั้นอีกนะ! ข้ายอมรับว่าเมื่อก่อนเคยเคืองท่าน ในใจเคยลอบตัดพ้อท่านจริงๆ แต่ตอนนี้มาคิดดูอีกที หากตอนนั้นท่านช่วยข้าไว้ ข้าในชาตินั้นก็มีความสุขใดให้เอ๋ยถึงแล้ว ญาติสนิทของข้าล้วนไม่มีเหลืออาหมยึ่งจากไปตั้งแต่แรก อย่างมากข้าก็แบกชื่อบรรดาศักดิ์อันสูงศักดิ์สักชื่อ ตัวคนเดียวไว้บรรดาอยู่ในวังอันลึกล้ำ เดียวดายจนวันตายจะมาเทียบกับชาตินี้ได้อย่างไรกัน ความจริงสวรรค์เบื้องบนดีต่อข้าไม่น้อยทุกสิ่งล้วนเป็นลิขิตที่ดีที่สุดแล้ว ชาตินี้ได้เดินเคียงข้างท่านมาจนถึงวันนี้ ข้าก็สำนึกขอบคุณอย่างสุดซึ้ง"

หลี่เสวียนตู้ไม่ได้เอ่ยปากอีก เขากับนางตระกองกอดกันและกัน

เงียบๆ อยู่บนยอดสุดของที่ราบสูงแห่งนี้

เวลาผ่านไปทีละน้อย เมื่อจันทราลอยสูง หมู่ดาราหลบเร่้น เขาพลัน
 แหงนหน้ามองผืนฟ้าราตรีที่คล้ายเคยรู้จักนี้พลางกล่าว "ซู่ซู่ เมื่อก่อน
 ข้ามาเฝ้าสุสานให้เสด็จพ่อผู้ล่วงลับ เคยมีอยู่คืบหนึ่งใจอดอันยากบรรเทา
 จึงขึ้นมาตรงที่พวกเราอยู่ตอนนี้ นอนกลางแจ้งจนฟ้าสว่าง ตอนนั้นนึกว่า
 ชีวิตนี้ของข้านอกจากหน้าที่ความรับผิดชอบแล้วก็ไม่มีควมรื่นรมย์ใด
 ในการมีชีวิตอยู่อีก"

เขาจับจูงมือนาง พานางลุกขึ้นจากพื้น

"ไปกันเถิด ไปเยี่ยมเสด็จย่าเป็นเพื่อนข้า ต่อให้ดวงวิญญาณของนาง
 บนสวรรค์จะรับรู้ว่าคุณนี่ข้าอยู่ดีมีสุขทุกประการ แต่ข้าก็ยังอยากจะ
 บอกนางจากปากของข้าเอง"

ผู้จูงมือคนจูงมือกันเดินลงมาจนถึงตำหนักเฟิงอัน
 คืบนี้หลี่เสวียนตั้งอยู่ที่ตำหนักเฟิงอันเป็นเพื่อนเสด็จย่า...

วันรุ่งขึ้นเขาพบปะพวกตวนอ๋งที่ได้ข่าวแล้วรีบรุดมาพบเขา จากนั้น
 เขาว่างานอื่นๆ ส่งผู้กลับเหอซีด้วยตนเองก่อน ครั้นไปถึงก็ได้เจอ
 บุตรชายที่อายุหกเจ็ดเดือนแล้ว พาให้บังเกิดอารมณ์ปลื้มปริ่มสุดจะ
 พรรณนาด้วยถ้อยคำ

เดิมที่เขากังวลอยู่บ้าง เกรงว่าบุตรชายจะไม่ให้เขาใกล้ชิด นึกไม่ถึงเลย
 ตอนที่อุ้มหยอกเข้าเจ้าหนูพร้อมกับบอกว่า "ข้าคือพ่อเจ้านะ"

เจ้าหนูเบิกสองตาที่กลมโตดูผลองุ่นดำ มองเขาอย่างสนใจใคร่รู้
 ไม่นั่นไรก็เปล่งเสียงหัวเราะชอบใจดังเอิ๊กอ๊าก

หลี่เสวียนตั้งพลันตื่นเต้นฮึกเหิมไม่คลาย หันไปบอกผู้ว่า "เขาฟังรู้เรื่อง!
 เขารู้ว่าข้าคือพ่อของเขา!"

ตัวฉันเองเองพูดถึงขั้นนี้แล้ว พวกหวังหมู่ที่อยู่อีกด้านย่อมคล้อยตาม บอกว่าชื่อจื่อหน้อยมีสัญชาติญาณเชื่อมโยงกับผู้เป็นบิดา เพียงเห็นหน้า ก็มีท่าที่ต่างจากที่ปฏิบัติกับผู้อื่นอย่างมากจริงๆ เสียด้วย

หลี่เสวียนตั้งใจพองโต

เขาจากไปตอนที่บุตรชายเพิ่งครบเดือน ครึ่งปีให้หลังค่อยได้พบหน้า หลวงเออร์จะรู้ว่าเขาคือใครได้อย่างไรกันแล้ว

ก็แคใจกล้า ไม่กลัวคนแปลกหน้าเท่านั้นเอง

ผุจู้เห็นหลี่เสวียนผู้ถือคติใจปานนี้ จึงอมยิ้มไม่พูดเปิดโปง ปลอ่ยให้เขา แอบดีใจไป

ตกเย็นหลี่เสวียนตั้งยังคงเล่นเป็นเพื่อนบุตรชายต่อ หลอกล่อให้บุตรชาย คลานไปคลานมาบนตัวเขา เจ้าหนูแม้มีพลังสั้นเหลือ แต่เพราะถูกบิดา หลอกล่อให้คลานกลับไปกลับมาไม่ได้หยุด ประกอบกับช่วงกลางวันก็ ไม่ได้นอนเต็มอิ่ม จึงเหนื่อยอ่อนในไม่ช้า ผุจู้เห็นเช่นนั้นก็ยกน้ำแกงนมสด ขึ้นๆ ที่ปรุงเสร็จซามหนึ่งเข้ามา บอกให้หลี่เสวียนตั้งหยุดเล่นกับบุตรชาย ได้แล้ว เขาจึงอุ้มเจ้าหนูมาให้นางป้อนอาหาร ป้อนไปไม่กี่คำ เจ้าหนูก็ ม่อยหลับไป

หลี่เสวียนผู้บรรจวงเจ้าตัวเล็กที่หลับไหลอยู่ในอ้อมอกลงบนเตียง อย่างระมัดระวัง คลุมผ้าห่มให้เป็นอย่างดี จากนั้นตนเองก็ระทระทวย ตรงขอบเตียง ถอนใจว่า "เหนื่อยยิ่ง...เหนื่อยกว่าออกรบเสียอีกนะ..."

ผุจู้ลั่นยิ้มไม่ไปแฉแสเขา นึกไม่ถึงว่าพอนางยกซามลุกขึ้น เขากลับ พลันดีดตัวลงจากเตียง โอบรัดเอวนางจากทางด้านหลัง

นางถูกเขาทำให้ตกใจจนตัวโยน จับซามไว้ไม่อยู่จนหลุดจากมือไป โชคดีถูกเขารับได้อย่างปราดเปรียวแล้ววางลงบนโต๊ะเบาๆ

ดูจูลูกบอกตนเอง เหลียวไปมองบุตรชายบนเตียงปราดหนึ่ง ก่อน
บ่นสามีเสียงเบาอย่างอดไม่ได้

"ท่านทำอันใด ไหนบอกว่าเหนื่อยไม่ใช่หรือ ปล่อยให้พักผ่อนนะ" นางตื่นนิดๆ
"เมื่อครู่เหนื่อย แต่เห็นหลวนเออร์หัดบอย ช่างก็ไม่เหนื่อยแล้ว"

เขาแนบใบหูมาจากทางด้านหลัง ยิ้มก้มกระซิบจบหนึ่งประโยค
ก็ซ่อนอุ้งนางไปวางบนตั่งอีกตัว

ราตรีลึกล้ำขึ้นทีละน้อย บานหน้าต่างแย้มนิดๆ สายลมเย็นระลอกหนึ่ง
หลังไหลเข้ามา โขยผืนม่านหลังหน้าต่างให้โบกแผ่ว

หลี่เสวียนตุ้ตระกองกอดภรรยาที่เอนกายเนิบเนื่อยอยู่ในอ้อมอก
จุมพิตดวงหน้าเล็กที่ซีมหงื่อขึ้นบางๆ นั้นอย่างรักถนอม เขาพริ้มตาอยู่
ครู่หนึ่งก่อนจะพลันเอ่ยถาม "ซูซู เจ้าชมชอบข้าตั้งแต่เนิ่นนานก่อนหน้านี้อแล้ว
ใช่หรือไม่"

ดูจุนึกถึงชาติก่อนขึ้นมาทันใด นึกถึงภาพที่นางได้เห็นเขาหนแรก
ในงานฉลองวันคล้ายวันพระราชสมภพเสด็จย่า กับรอยยิ้มน้อยๆ ของเขา
ที่เป็นเสมือนสายลมเย็นไล่โบหน้า

นางไม่รู้ว่าคุณรู้สึกในชั่วพริบตาในชั่วความชมชอบหรือไม่ บางที
อาจเป็นชั่วขณะนั่นเองที่เงาอันพร่าเลือนของเขาฝากอยู่ในหัวใจนาง แม้
ต่อมานางได้เป็นซายารัชทายาท ส่วนเขาไปไกลถึงแดนซีอวี จากนั้นมา
ไม่มีความเกี่ยวพันต่อกันอีก ต่างคนต่างเดินจบจนสุดปลายทางของ
ชีวิตตน แจกเช่นเรือสองลำที่แล่นอยู่กลางทะเลยามราตรี ภายหลัง
มาบรรจบกันเงียบๆ เพียงชั่วสั้นๆ เพราะความบังเอิญ แล้วก็แล่นต่อไป
ท่านไปของท่าน ข้าไปของข้า ยิ่งเคลื่อนยิ่งไกล ไม่ได้พบเจอกันอีกตราบจน
วันที่อับปาง กระนั้นส่วนลึกในใจนาง... อาจไม่เคยลืมเลือนรอยยิ้มที่คล้าย

หล่นเข้ามาในหัวใจตั้งแต่วันนั้นได้อย่างแท้จริง

ที่ว่านางกลับสิ้นศึระปะฎิเสธ ไม่ยินยอมสารภาพ

หลี่เสวียนตุ้ก็โหมบังคับให้นางรับสารภาพ เพียงกล่าวว่า "เจ้ารู้หรือไม่ว่าความจริงตอนนั้น...เดิมทีข้าก็แต่งเจ้าเป็นภรรยาได้"

ครานี้ผู้จู่ตื่นตะลึง ไต่ขึ้นจากอ้อมอกกว้าง มองเขาด้วยความสนใจใคร่รู้

เขากลับไม่พูดต่อ หลับตานอนเสียอย่างนั้น

นางไม่ยอม จึงออกอ่อนจนเขาดำรับไม่ไหว ไม่ทันไรก็บอกนางเรื่องทีเมื่อแรกเชี่ยวชาญส่งคนนำภาพเหมือนมาให้เขาเลือกชานา

"ข้าให้ความสนใจเจ้าแล้ว แต่ตอนนั้นข้าไม่มีความคิดจะแต่งภรรยา"

ผู้จู่จำได้เรื่องทีคนในวังมาวาดภาพเหมือนให้นางหลังมาถึงเมืองหลวง แต่เพิ่งจะรู้เป็นครั้งแรกว่าภาพเหมือนของนางเคยถูกส่งไปถึงเบื้องหน้าเขาเมื่อความรู้สึกถึงกันผ่านพินนางก็ได้แต่อุทานในใจถึงความลึกล้ำอัศจรรย์ของโชคชะตา

ในชาติภพนั้นบางทีเขากับนางต่างยังต้องเผชิญเคราะห์ของตนวาสนายังคงมาไม่ถึง

"ไม่กี่วันต่อมา" เขาเล่าต่อ "ข้าก็ได้เจอเจ้าอยู่กับฮุยเอ๋อริในวังฝั่งไหลฮุยเอ๋อริส่งเจ้าออกจากวัง ข้าไปชวนตัวช่างทางเพื่อหลบเลี้ยงพวกเจ้า กลับเห็นเจ้าทำผ้าเซ็ดหน้าตก จึงเรียกให้ล่วเปาน่าไปส่งคืนเจ้า เจ้ายังจำเรื่องนี้ได้อยู่หรือไม่"

ผู้จู่ท่มแรงย้อนคิด ในทีสุดก็รู้สึกคลັบลคล้ายคลັบลคลา ดูเหมือนเคยมีเรื่องเช่นนี้จริงๆ

"ตอนนั้นเจ้ารู้ว่าข้าอยู่ข้างหลังของเจ้านี่เอง จึงจงใจทำผ้าเซ็ดหน้าตก

ใช้หรือไม่เล่า" เขาขบคิงหญิงพลางถาม

ผู้จูลิ้นศิระระแรงๆ

"แน่หรือ ข้าไม่เชื่อหรอก..." เขาหัวเราะเบาๆ

ผู้จูลิ้นค่อยตระหนกได้ ที่แท้เขากำลังเย้านาง

นางจึงออกแรงหยิกเขา ปากก็กดเสียงพูดให้เบาลง "ท่านทีกักเข้าข้างตนเองให้น้อยๆ หน่อย มันจะเป็นไปได้อย่างไรกัน!"

เขาหัวเราะหนักกว่าเดิม แต่ก็กลัวว่าเสียงจะดังเกินไปจนปลุกบุตรชายที่กำลังหลับอยู่บนเตียง จึงฝืนกลั้นหัวเราะไว้ กอดนางกอดแน่นตั้งไปหนึ่งตลบ ขณะที่เขาหยอกเอนนางอยู่นั้น เสียงเคาะประตูแผ่วเบากลับปลันแว่วขึ้นที่ด้านนอก

สาวใช้มารายงานว่าทางเมืองตงตุงส่งข่าวมา...เมืองแตกแล้ว ราชสำนักของฝ่ายกบฏล่มสลาย

菩珠 6
Pu Zhu 6

ไข่มุกงามเหนือราชัน 6
เผิงไหลเค่อ เขียน
ถึงเจี๋ยน แปด

จำนวน 432 หน้า
ราคา 459 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2567

Published originally under the title of 《菩珠》(Pu Zhu) Vol.06

Author © 蓬莱客 (Peng Lai Ke)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2024 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3186-5

ภาพประกอบ 南山归鱼

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.jamsai.com

editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จنگลอน

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

ยามเห็นพวงบนแท่นหินเนินสูงแห่งนั้น

ภาพมากมายในอดีตชาติพลันพรุ้งพรุ้งความคิดของหลี่สวียงตุ้
ที่แท้จริง 'ชาติก่อน' ที่นางเคยเล่าไว้ก็ล้วนเป็นความจริงทั้งหมด
ครั้งหนึ่งนางเคยพิจารณาช่วยเหลือจากเขา
ว่าเขากลับไม่ได้มาช่วยนางไว้ กว่าจะรู้นางก็ได้จากไป
เหลือเพียงความรู้สึกผิดและช่องว่างภายในใจเขาตลอดชีวิตที่เหลือ

ชาตินี้คือโอกาสใหม่ เขาคือบุรุษที่นางแต่งงานด้วย

นางจะจัดถ้อยแถลงทุกอย่างออกไป

มอบตำแหน่งของเธอให้แก่นาง และให้นางกำเนิดลูกน้อยแก่เขา

จับจูงมือกันไปใช้ชีวิตธรรมดา เสด็จช่วงเวลาทั้งที่สองแยกจากมาแล้วชาติหนึ่ง

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูเล่มก่อนอ่านด้วยใจ
โทร. 02 840 4888
www.jamsai.com

ชวนคุณมาอ่านเล่มนี้

ทดลองอ่าน

พากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-3186-5

9 786160 631865

ราคา 459 บาท